

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ
Κατὰ νεωτάτην φωτογραφίαν

Ἐλθσόνει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ροδόλφος τὰ κατ' αὐτὸν καὶ ἐσκέπτετο μόνον πῶς νὰ τὴν σώσῃ ἐκ τῆς ἐπικειμένης καταπτώσεως, τὴν ὁποίαν τόσον ζωηρῶς περιέγραφεν. Ἡ Φωτεινὴ τὸν ἠτένισεν ἀποροῦσα. Οἱ κίτρινοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐλαμψαν ἡμερωθέντες, ἐλαμψαν ὠραῖοι καθὼς ἄλλοτε, καθὼς ἄλλοτε γοητευτικοί. Ἡ γέρθη καί, θέτουσα εἰς τοὺς ὤμους τοῦ νέου τὰς δύο ἰσχυρὰς ὠραίας χεῖράς τῆς, ἐφαίνετο βλέπουσα διὰ μέσου τῶν ὀφθαλμῶν του μέχρι τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς του.

— Καλέ μου νέε, εἶπε, πιστεύω ὅτι εἶσαι εὐλικρινής, ὅτι εἶσαι ὅσον φαίνεσαι καλός, — καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀλίγον. Σ' εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ τώρα πλέον. Ἀφότου ἐγεννήθη ἓνας δαίμονας ἐφώλευσεν εἰς τὴν κερὰν μου, καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ ἐβγῇ ἀπ' ἐκεῖ.

Ὁ Ροδόλφος ἠτοιμάζετο νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅτε ἐξαίφνης ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθε κυρία ἡλικιωμένη φέρουσα πένθημα ἐνδύματα καὶ μετ' αὐτὴν μία νέα. Ἡ Φωτεινὴ ἐστράφη ὀρμητικῶς πρὸς αὐτάς καὶ ἠρώτησε :

— Ποία εἴθε, κυρία, καὶ τί θέλετε ἐδῶ ;

Ἡ ἐρωτηθεῖσα, ἡ ὁποία ἦτο παχεῖα καὶ ἐφαίνετο ἀναμμένη ἐκ τοῦ δρόμου, τὰ ἔχασε, παρεξήλσθη, ἐπροσπάθησε ματαίως νὰ περισυνάξῃ τὰς ιδέας τῆς, καὶ ἐτραυλίσεν ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις περὶ τῆς μεγάλης τιμῆς, τὴν ὁποίαν ἡ δεσποινὴς Νατζελχούβερ εἶχε κάμει εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Ἀνδρομάχην, συγκατανεύσασα νὰ τὴν διδάξῃ, — καὶ ὅτι εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ δώσῃ σήμερον τὸ πρῶτον μάθημα.

— Ὅλα αὐτὰ καλὰ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐξηγοῦν πῶς ἐξεφωτρώσατε ἐδῶ τόσον ἔξαφνα.

— Μὰς ἔστειλεν ἡ ὑπηρέτριά σας, Κυρία μου.

— Πολυξένη ! ἐξεφώνησεν ἡ Φωτεινὴ, ἀνοίγουσα τὴν θύραν.

Ὁ Ροδόλφος, καταστενοχωρημένος διὰ τὴν ἐνώπιόν του σκηνὴν καὶ ζητῶν ευκαιρίαν νὰ ἀποσυρθῇ τὸ ταχύτερον, παρετήρησε τότε πρῶτον τὴν νέαν, ἡ ὁποία ἔστρεψε πότε πρὸς τὴν παρωγισμένην Φωτεινὴν καὶ πότε πρὸς αὐτὸν ὀφθαλμοὺς κυανοὺς ἐκφράζοντας, ὑπὸ τὰς μακρὰς μαύρας βλεφαρίδας των, ἀμηχανίαν καὶ φόβον. Τὸ εὖμορφον σιτόχρου πρόσωπόν τῆς ἐστεφανοῦτο ὑπὸ κόμης μαύρης, σχεδὸν κυανῆς, καὶ σειρὰ μικρῶν βοστρύχων ἐκάλυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ μέτωπόν τῆς. Ἡ ἐκφρασίς τις δὲν εἶχε τι τὸ πολὺ ἔξυπνον, ἀλλ' οὔτε τὴν λεπτὴν ἐκείνην ἀφέλειαν τῆς ἀπειρίας, τὴν ἄβραν εὐγλωττίαν ἀορίστων διανοημάτων, τὴν συντελοῦσαν τόσον εἰς τὴν παρθενικὴν ὠραιότητα τῶν βορειοτέρων φυλῶν. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τῆς παρὰ ζάλης καὶ τῆς ταπεινώσεως, ἡ Ἀνδρομάχη ἦτο θελκτικωτάτη, ὁ δὲ Ροδόλφος, ἀφοῦ ἀπαξ τὴν παρετήρησεν, ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἴδῃ καὶ πάλιν — καὶ τὴν ἔβλεπεν εὐχαρίστως, μολονότι ἡ τόλμη του τὸν ἔκαμε νὰ γείνῃ κατακόκκινος.

— Πολυξένη, τί δαίμονα, πῶς μοῦ στέλνεις ἐδῶ κόσμον, ἐνῷ ξεύρεις ὅτι εἶμαι ἐνασχολημένη :

— Καὶ ποῦ νὰ ξεύρω ἐγὼ ἂν εἶσαι ἐνασχολημένη ἢ ὄχι ; ὅταν νὰ μὴν ἔχω ἄλλη δουλειά, παρὰ ν' ἀναβαίνω κάθε ποῦ ἔλθῃ κανένας νὰ σὲ ρωτῶ τί νὰ πῶ ! Ἀκοῦς ἐκεῖ ! Δὲν μοῦ παραγγέλλεις καλλίτερα ἄλλο ἓνα ζευγάρι πόδια ;

Καὶ στρέψασα τὰ νῶτα ἀπεσύρθη ἡ Πολυξένη.

— Ἰδοὺ πῶς μὲ ἀποκρίνεται πάντοτε, εἶπεν ἡ Φωτεινὴ μειδιώσα. Μοῦ ἀρέσει ὁμως ! Μόνον εἰς τοὺς ὑπηρέτας εὐρίσκει κανεὶς πρωτοτυπίαν